

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2416/2566

บริษัท ย.โจทก์ นางสาว ศ.ผู้ร้อง เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ กับพวกผู้คัดค้าน บริษัท ร.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 22, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 27, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 96, ป.วิ.พ. มาตรา 225,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 28/2, ป.พ.พ. มาตรา 1300, ป.วิ.พ. มาตรา 287

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดแล้ว อำนาจในการจัดการทรัพย์สินของจำเลยย่อมตกอยู่แก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่เพียงผู้เดียว และทรัพย์สินของจำเลยทั้งหมดย่อมต้องถูกรวบรวมเข้ามาเพื่อการจัดการในคดีล้มละลายเท่านั้น ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 22 แม้ผู้คัดค้านที่ 2 เป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาของจำเลย แต่ผู้คัดค้านที่ 2 จะบังคับชำระหนี้ได้ก็แต่โดยปฏิบัติตามวิธีการที่บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ.ล้มละลายเท่านั้น ทั้งนี้ ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 27 ซึ่งต่อมาผู้คัดค้านที่ 2 ก็ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้จากกองทรัพย์สินของจำเลยในฐานะเจ้าหนี้มีประกันด้วยการขอให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ขายทอดตลาดทรัพย์สินหลักประกันแล้วขอรับชำระหนี้สำหรับจำนวนที่ยังขาดอยู่ ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 96 (3) การที่ผู้คัดค้านที่ 2 ดำเนินการบังคับคดีในคดีแพ่งโดยนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดทรัพย์สินของจำเลยซึ่งรวมทั้งห้องชุดพิพาทในวันที่ 15 มีนาคม 2560 อันเป็นเวลาภายหลังจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดแล้วย่อมเป็นการไม่ชอบ และผู้ร้องก็ไม่อาจยื่นคำร้องขอขึ้น訴เป็นส่วนในคดีสาขาในคดีแพ่งดังกล่าวได้เช่นกัน ผลคำพิพากษาคดีที่ขอขึ้น訴ไม่มีผลผูกพันคู่ความในคดีดังกล่าวรวมถึงผู้คัดค้านที่ 1 เพราะกระบวนการพิจารณาในชั้นขอขึ้น訴ในส่วนในคดีแพ่งเป็นกระบวนการพิจารณาที่สร้างขึ้นภายหลังศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดแล้ว ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายมีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคสอง ประกอบมาตรา 252 และ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 28/2 วรรคสอง พฤติการณ์ของผู้คัดค้านที่ 2 ไม่เพียงพอให้รับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านที่ 2 รับจ้างนองห้องชุดพิพาทไว้โดยสุจริต การกระทำของจำเลยและผู้คัดค้านที่ 2 ทำให้ผู้ร้องซึ่งชำระราคาห้องชุดครบถ้วนแล้วเสียหาย เมื่อการจดทะเบียนจำนองระหว่างจำเลยกับผู้คัดค้านที่ 2 เป็นทางเสียเปรียบแก่ผู้ร้องซึ่งเป็นผู้อยู่ในฐานะอันจะจดทะเบียนสิทธิไต่อยู่ก่อน ผู้ร้องจึงเรียกให้เพิกถอนการจดทะเบียนจำนองห้องชุดดังกล่าวได้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1300 ผู้คัดค้านที่ 1 ซึ่งมีหน้าที่ในการรวบรวมและจัดการทรัพย์สินของจำเลยจึงต้องโอนกรรมสิทธิ์ในห้องชุดพิพาทให้แก่ผู้ร้องโดยปลอดจำนอง และไม่จำเป็นต้องนำเงินจากกองทรัพย์สินของจำเลยไปไถ่ถอนจำนองห้องชุดพิพาทจากผู้คัดค้านที่ 2

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดเมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2558 และพิพากษาให้ล้มละลายเมื่อวันที่ 9 สิงหาคม 2559 ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้มีคำสั่งให้ปล่อยการยึดและพิพากษาให้โอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทแก่ผู้ร้องโดยปลอดจำนองหรือปราศจาก

ภาระผูกพันใด ๆ ผู้คัดค้านทั้งสองยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษากลับ ให้ผู้คัดค้านที่ 1 นำเงินจากกองทรัพย์สินของจำเลยไปไถ่ถอนจำนองห้องชุดเลขที่ 39/23 ชั้นที่ 3 อาคารเลขที่ 1 ชื่ออาคารชุด ย. ทะเบียนอาคารชุดเลขที่ 5/2553 กรุงเทพมหานคร จากผู้คัดค้านที่ 2 แล้วโอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทให้แก่ผู้ร้องโดยปลอดจำนอง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ ผู้ร้องและผู้คัดค้านทั้งสองฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่ไม่มีคู่ความฝ่ายใดโต้แย้งรับฟังเป็นยุติในชั้นนี้ว่า เมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2550 ผู้ร้องทำสัญญาจะซื้อจะขายห้องชุดเลขที่ 307 ในโครงการก่อสร้าง ย. กับจำเลย ต่อมาวันที่ 12 มีนาคม 2550 ผู้ร้องชำระเงินค่าห้องชุดให้แก่จำเลยงวดเดียวเป็นเงิน 5,096,250 บาท โดยหักส่วนลดตามที่ตกลงกันแล้ว แต่โครงการก่อสร้างไม่แล้วเสร็จ และจำเลยไม่สามารถจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทให้แก่ผู้ร้องภายในวันที่ 22 ธันวาคม 2550 ตามที่กำหนด ในสัญญา วันที่ 20 พฤษภาคม 2552 จำเลยจดทะเบียนจำนองที่ดินโฉนดเลขที่ 1112 พร้อมสิ่งปลูกสร้างเป็นประกันหนี้ไว้แก่ผู้คัดค้านที่ 2 จำเลยก่อสร้างโครงการดังกล่าวแล้วเสร็จ พนักงานเจ้าหน้าที่รับจดทะเบียนอาคารชุดเมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2553 สำหรับห้องชุดพิพาทเลขที่ 307 ต่อมาจดทะเบียนเป็นห้องชุดเลขที่ 39/23 วันที่ 30 มกราคม 2557 ศาลแพ่งพิพากษาให้จำเลยกับพวกชำระหนี้แก่ผู้คัดค้านที่ 2 เป็นเงิน 81,000,000 บาทเศษ พร้อมดอกเบี้ยหากไม่ชำระ ให้ยึดห้องชุดซึ่งรวมทั้งห้องชุดพิพาทและทรัพย์สินอื่นของจำเลยกับพวกออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้จนครบถ้วน คดีถึงที่สุด ศาลแพ่งตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดีเพื่อจัดการยึดทรัพย์สินของจำเลยกับพวกแล้ว วันที่ 5 มีนาคม 2558 ศาลแพ่งพิพากษาให้จำเลยใช้เงิน 30,000 บาท แก่ผู้ร้อง และให้จำเลยโอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทโดยปราศจากภาระผูกพันให้แก่ผู้ร้อง หากโอนไม่ได้ให้จำเลยใช้เงิน 5,096,250 บาท พร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้ร้อง คดีถึงที่สุด หลังจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาด ผู้คัดค้านที่ 2 ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้จากกองทรัพย์สินของจำเลยในฐานะเจ้าหนี้มีประกันตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 96 (3) ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ผู้คัดค้านที่ 2 ได้รับชำระหนี้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินของจำเลยซึ่งรวมทั้งห้องชุดพิพาทด้วย คดีส่วนนี้ถึงที่สุด ต่อมาวันที่ 12 เมษายน 2560 ผู้ร้องยื่นคำร้องในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ผบ.317/2557 เป็นคดีสาขาดำที่ ก.14/2560 ขอให้มีการคำสั่งกันส่วนห้องชุดพิพาท ศาลแพ่งพิจารณาแล้วมีคำสั่งเป็นคดีสาขาแดงที่ ก.29/2560 ให้เพิกถอนการยึดห้องชุดพิพาท ผู้คัดค้านที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านที่ 1 ที่ 2 และผู้ร้องว่า ผู้คัดค้านที่ 1 ต้องนำเงินจากกองทรัพย์สินของจำเลยไปไถ่ถอนจำนองห้องชุดพิพาทจากผู้คัดค้านที่ 2 แล้วโอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทให้แก่ผู้ร้องโดยปลอดจำนองหรือไม่ ก่อนวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายเห็นควรวินิจฉัยก่อนว่า การที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอขึ้นส่วนในคดีหมายเลขแดงที่ ผบ.317/2557 ของศาลแพ่งเป็นคดีสาขาดำที่ ก.14/2560 เพื่อขอให้ศาลแพ่งมีคำสั่งกันส่วนห้องชุดพิพาทภายหลังจากศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดแล้วเป็นการชอบหรือไม่ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายมีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคสอง ประกอบมาตรา 252 และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 28/2 วรรคสอง เห็นว่า เมื่อศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดแล้ว อำนาจในการจัดการ

ทรัพย์สินของจำเลยย่อมตกอยู่แก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่เพียงผู้เดียว และทรัพย์สินของจำเลยทั้งหมดย่อมต้องถูกรวบรวมเข้ามาเพื่อการจัดการในคดีล้มละลายเท่านั้น ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 22 แม้ผู้คัดค้านที่ 2 เป็นเจ้าหนี้ของจำเลยตามคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ ผบ.317/2557 ของศาลแพ่ง แต่เมื่อศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดแล้ว ผู้คัดค้านที่ 2 จะบังคับชำระหนี้ได้ก็แต่โดยปฏิบัติตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติล้มละลายเท่านั้น ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 27 ซึ่งต่อมาผู้คัดค้านที่ 2 ก็ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้จากกองทรัพย์สินของจำเลยในฐานะเจ้าหนี้มีประกันด้วยการขอให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ขายทอดตลาดทรัพย์หลักประกันแล้วขอรับชำระหนี้สำหรับจำนวนที่ยังขาดอยู่ ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 96 (3) การที่ผู้คัดค้านที่ 2 ดำเนินการบังคับคดีในคดีแพ่งดังกล่าวโดยนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดทรัพย์สินของจำเลยซึ่งรวมทั้งห้องชุดพิพาทในวันที่ 15 มีนาคม 2560 ซึ่งเป็นเวลาหลังจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดแล้ว เช่นนี้ ย่อมเป็นการไม่ชอบด้วยบทบัญญัติของกฎหมาย และผู้ร้องซึ่งอ้างว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียเกี่ยวเนื่องกับห้องชุดพิพาทที่ถูกยึดก็ไม่อาจยื่นคำร้องขอถอนส่วนเป็นคดีสาขาในคดีแพ่งดังกล่าวได้เช่นเดียวกัน การที่ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องขอถอนส่วนเป็นคดีสาขาคำที่ ก.14/2560 ในคดีหมายเลขแดงที่ ผบ.317/2557 ของศาลแพ่ง แล้วต่อมามีผลคำพิพากษาไม่ว่าในศาลชั้นต้นหรือชั้นอุทธรณ์เป็นประการใดก็ตาม ผลคำพิพากษาดังกล่าวก็ไม่ส่งผลผูกพันคู่ความในคดีดังกล่าวรวมถึงผู้คัดค้านที่ 1 เพราะกระบวนการพิจารณาในชั้นขอถอนส่วนในคดีแพ่งเป็นกระบวนการพิจารณาที่สร้างขึ้นภายหลังศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดแล้ว สำหรับปัญหาว่า ผู้คัดค้านที่ 1 ต้องนำเงินจากกองทรัพย์สินของจำเลยไปไถ่ถอนจำนองห้องชุดพิพาทจากผู้คัดค้านที่ 2 แล้วโอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทให้แก่ผู้ร้องโดยปลอดจำนองหรือไม่ ผู้คัดค้านที่ 1 และที่ 2 ฎีกาในทำนองเดียวกันว่า ผู้คัดค้านที่ 2 ในฐานะผู้รับจำนองห้องชุดพิพาทมีสิทธิดีกว่าผู้ร้องซึ่งเป็นเพียงบุคคลผู้อยู่ในฐานะอันจะจดทะเบียนสิทธิของตนได้อยู่ก่อนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1300 ผู้ร้องไม่อาจบังคับคดีแก่ห้องชุดพิพาทให้กระทบกระทั่งบุริมสิทธิจำนองของผู้คัดค้านที่ 2 เหนือห้องชุดดังกล่าวได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 287 (เดิม) ส่วนผู้ร้องฎีกาว่า ผู้คัดค้านที่ 2 รับจำนองห้องชุดพิพาทโดยไม่สุจริต ผู้คัดค้านที่ 1 จึงไม่จำต้องนำเงินจากกองทรัพย์สินของจำเลยไปไถ่ถอนจำนองจากผู้คัดค้านที่ 2 เห็นว่า เมื่อพิจารณาว่าจำเลยประกอบธุรกิจพัฒนาและก่อสร้างอาคารชุดเพื่อขายแก่ประชาชนทั่วไป โดยเปิดให้ประชาชนสามารถซื้อหรือจองซื้อห้องชุดได้ตั้งแต่องค์ยังไม่เริ่มก่อสร้าง ผู้คัดค้านที่ 2 ซึ่งเป็นสถาบันการเงิน ประกอบธุรกิจรับจำนองเป็นปกติ ย่อมต้องทราบในเรื่องการดำเนินธุรกิจประเภทเดียวกับจำเลยเป็นอย่างดีอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้คัดค้านที่ 2 รับจำนองห้องชุดในโครงการอาคารชุดของจำเลยในขณะที่การก่อสร้างอาคารชุดใกล้แล้วเสร็จเช่นนี้ ก่อนให้สินเชื่อแก่จำเลย ผู้คัดค้านที่ 2 ย่อมต้องพิจารณาสถานะกิจการของจำเลย โครงสร้างธุรกิจของจำเลย และรายละเอียดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่จะนำมาจดทะเบียนจำนองเป็นหลักประกัน โดยเฉพาะในกรณีที่หลักประกันเป็นห้องชุด ผู้คัดค้านที่ 2 ควรต้องตรวจสอบเกี่ยวกับการซื้อขายห้องชุดว่าเป็นไปในรูปแบบใด เป็นจำนวนเท่าใด มีการชำระราคาครบถ้วนแล้วหรือไม่อย่างไร ด้วยวิธีการใด และจำเลยมีการะผูกพันต่อผู้ซื้อหรือผู้จองซื้อห้องชุดในโครงการอย่างไรหรือไม่ เพียงใด เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาว่าสมควรให้สินเชื่อแก่จำเลยหรือไม่ เพียงใด แต่ทางนำสืบของผู้คัดค้านที่ 2 ได้ความเพียงว่า ก่อนให้สินเชื่อ พนักงานสินเชื่อของผู้คัดค้านที่ 2 ได้ไปตรวจดูพบว่าห้องชุดยัง

ก่อสร้างไม่แล้วเสร็จ และยังไม่มีผู้ใดพักอาศัยเท่านั้น โดยไม่ปรากฏว่าผู้คัดค้านที่ 2 ได้เรียกหลักฐานที่จำเลยจำเป็นต้องมีภาระผูกพันต่อผู้ซื้อหรือผู้จองซื้อห้องชุดในโครงการอาคารชุดของจำเลยมาตรวจสอบก่อนว่ามีหรือไม่เพียงใด ทั้งที่เป็นการง่ายที่จะเรียกจากจำเลยก่อนที่จะพิจารณาอนุมัติการให้สินเชื่อแก่จำเลย ซึ่งหากมีการตรวจสอบโดยละเอียด ผู้คัดค้านที่ 2 ก็ย่อมสามารถทราบได้ในทันทีว่าจำเลยมีภาระผูกพันที่จะต้องโอนกรรมสิทธิ์ในห้องชุดพิพาทให้แก่ผู้ร้อง เนื่องจากผู้ร้องได้ชำระราคาห้องชุดครบถ้วนแล้ว พฤติการณ์ของผู้คัดค้านที่ 2 ดังกล่าวมาไม่เพียงพอให้รับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านที่ 2 รับจำนองห้องชุดพิพาทไว้โดยสุจริต การกระทำของจำเลยและผู้คัดค้านที่ 2 ทำให้ผู้ร้องเสียหาย เมื่อการจดทะเบียนจำนองระหว่างจำเลยกับผู้คัดค้านที่ 2 เป็นทางเสียเปรียบแก่ผู้ร้องซึ่งเป็นผู้อยู่ในฐานะอันจะจดทะเบียนสิทธิได้ก่อนในห้องชุดพิพาท ผู้ร้องจึงอาจเรียกให้เพิกถอนการจดทะเบียนจำนองห้องชุดดังกล่าวได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1300 ผู้คัดค้านที่ 1 ซึ่งมีหน้าที่ในการรวบรวมและจัดการทรัพย์สินของจำเลยจึงต้องโอนกรรมสิทธิ์ในห้องชุดพิพาทให้แก่ผู้ร้องโดยปลอดจำนอง ฎีกาของผู้คัดค้านที่ 1 และที่ 2 ฟังไม่ขึ้น ส่วนฎีกาของผู้ร้องฟังขึ้น เมื่อข้อเท็จจริงไม่อาจรับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านที่ 2 รับจำนองห้องชุดพิพาทโดยสุจริตดังได้วินิจฉัยแล้ว ผู้คัดค้านที่ 1 จึงไม่จำเป็นต้องนำเงินจากกองทรัพย์สินของจำเลยไปไถ่ถอนจำนองห้องชุดพิพาทจากผู้คัดค้านที่ 2 การที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษาให้ผู้คัดค้านที่ 1 นำเงินจากกองทรัพย์สินของจำเลยไปไถ่ถอนจำนองห้องชุดพิพาทก่อนแล้วจึงโอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทให้แก่ผู้ร้องโดยปลอดจำนองนั้นไม่ชอบ ศาลฎีกาเห็นควรแก้ไขให้ถูกต้อง พิพากษาแก้เป็นว่าให้เพิกถอนการยึดและให้เพิกถอนการจดทะเบียนจำนองห้องชุดเลขที่ 39/23 ชั้นที่ 3 อาคารเลขที่ 1 ชื่ออาคารชุด ย. ทะเบียนอาคารชุดเลขที่ 5/2553 กรุงเทพมหานคร ระหว่างจำเลยกับผู้คัดค้านที่ 2 และให้ผู้คัดค้านที่ 1 โอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทดังกล่าวแก่ผู้ร้องโดยปลอดจำนอง ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ

องค์คณะ

นวลทิพย์ ฉัตรชัยสกุล · อำพันธ์ สมบัติสถาพรกุล · ทวีศักดิ์ อนุนาทรรัตนกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2416/2566>